

Arrest

**nr. 128 032 van 8 augustus 2014
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de stad ANTWERPEN, vertegenwoordigd door de burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 29 november 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de stad Antwerpen van 10 september 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. CASSIERS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. ANTHONI, die loco advocaat M. DAL verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 september neemt de burgemeester van de stad Antwerpen een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, § 3 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 29/03/2013 werd ingediend door:

Naam: B.

Voornaam: K.

Nationaliteit: Macedonië (Voorm. Joegoslavische Rep.)

Geboortedatum: 01/11/1980

Geboorteplaats: Skopje, (Joegoslavië) om volgende reden geweigerd:

Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/ zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan 3 maanden als familielid van een burger van de Unie: heeft de gevraagde documenten niet voorgelegd, n am el ijk : geregistreerd huurcontract of eigendomsakte, bewijs ziektekostenverzekering geldig in België voor Belg en familie.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Het eerste middel is afgeleid uit de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en van het gelijkheidsbeginsel. Het wordt toegelicht als volgt:

“2.2.1.1. Algemeen

9. Een verzoekende partij kan in een middel voor de Raad van State aanvoeren dat de administratieve rechtshandeling die hij bestrijdt werd genomen in toepassing van een onwettig besluit dat op basis van art. 159 G.W. buiten toepassing moet worden gelaten¹.

De rechterlijke controle op grond van art. 159 G.W. heeft betrekking de onwettigheid van bestuurshandelingen. Deze onwettigheden zijn dezelfde als de vernietigingsgronden op grond waarvan de Raad van State die bestuurshandeling kan vernietigen².

De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van art. 39/2, § 2 Vw. is dezelfde bevoegdheid als de afdeling administratie van de Raad van State heeft op basis van art. 14, § 1 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State (hierna: "RvSt-wet").

Verzoeker kan derhalve ook voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een administratieve rechtshandeling, zoals de bestreden beslissing, aanvechten die werd genomen in toepassing van een onwettig besluit dat op basis van art. 159 G.W. buiten toepassing moet worden gelaten.

In casu werd de bestreden beslissing genomen op grond van art. 52, § 3 Vb.

Hierna zal verzoeker uiteenzetten dat art. 52, § 3 Vb. in strijd is met artikelen 10 en 11 G.W., alsook in strijd is met het gelijkheidsbeginsel.

10. Artikelen 10 en 11 G.W. bepalen dat er in België geen onderscheid van standen is, dat de Belgen gelijk zijn voor de wet, alsook dat het genot van rechten en vrijheden zonder discriminatie moet worden verzekerd.

Het gelijkheidsbeginsel dat vervat is in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet verzet er zich eveneens tegen dat personen die zich in dezelfde toestand bevinden ongelijk behandeld worden, tenzij er voor het verschil in behandeling een objectieve en redelijke verantwoording bestaat³. Er is sprake van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien d.m.v. feitelijke en concrete gegevens kan worden aangetoond dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld of ongelijke gevallen gelijk werden behandeld⁴.

Een verschil in behandeling tussen verschillende categorieën van personen kan maar bestaan voor zover het criterium van onderscheid op objectieve en redelijke wijze kan worden verantwoord, te beoordelen naar het doel en de gevolgen van de betrokken bepaling⁵.

2.2.1.2. Verschil in behandeling

11. Verwerende partij nam de bestreden beslissing op grond van art. 52 § 3 van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: 'Vb.').

Voornoemd artikel regelt de aanvraag en behandeling van het verblijf voor meer dan drie maanden voor het zgn. 'familielid dat zelf geen burger van de Unie is', zoals verzoeker is.

Meer concreet luidt art. 52, §3 Vb.: "indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken. "

Wanneer de familieleden die zelf geen burger van de unie zijn dus niet binnen de drie maanden alle vereiste documenten hebben overgemaakt, ontvangen zij een bijlage 20 en wordt het verblijf geweigerd.

De regeling voor 'familieleden die wél een burger' van de unie zijn wordt geregeld in art. 51 Vb.

T.a.v. de 'familieleden die wel een burger van de Unie' zijn voorziet art. 51, § 1 Vb. In dezelfde sanctie wanneer zij niet alle vereiste bewijsstukken overleggen binnen drie maanden na de indiening van de drie maanden na de indiening van de aanvraag. De burgemeester of zijn gemachtigde weigert dan evenzeer de aanvraag, zonder het bevel te geven om het grondgebied te verlaten, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 20.

In dit geval beschikken de familieleden die zelf burgers van de Unie zijn evenwel over een bijkomende termijn van een maand om de vereiste documenten over te leggen, die begint te lopen vanaf de kennisgeving van de in het eerste lid bedoelde bijlage 20.

Pas wanneer de familieleden die zelf burgers van de Unie zijn nog altijd niet beschikken over de vereiste documenten binnen de bijkomende termijn van een maand, weigert de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag en geeft hij hen, zo nodig, het bevel om het grondgebied te verlaten door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 20.

Er is derhalve een verschil in behandeling tussen volgende categorieën: - familieleden die zelf geen burger van de Unie zijn;

en

familieleden die zelf wel burger van de Unie zijn.

De laatste categorie beschikt de jure over een langere termijn dan de eerste categorie doordat er een bijkomende termijn van een maand wordt voorzien na afloop van de initiële termijn van drie maanden.

De facto beschikt de categorie van familieleden die zelf wel burger van de Unie zijn tevens over een herkansing doordat hen in een bijlage 20 kennis wordt gegeven van de bijkomende termijn wanneer zij er niet in slagen om binnen de drie maanden alle vereiste bewijsstukken over te maken.

T.a.v. de familieleden die zelf geen burger van de Unie zijn geldt enkel de termijn van drie maanden, zonder dat zij van een bijkomende termijn van een maand kunnen genieten. Wanneer familieleden die zelf geen burger van de Unie zijn er niet in slagen om binnen de drie maanden alle vereiste bewijsstukken over te maken wordt hen automatisch het verblijf geweigerd.

2.2.1.3. Historiek ontstaan verschil in behandeling

Dit verschil in behandeling heeft niet steeds bestaan.

De regeling van de procedure voor de aanvraag is doorheen de tijd meermaals gewijzigd. Hierna zal verzoeker uiteenzetten dat art. 52, § 3 Yb. in strijd is met artikelen 10 en 11 G.W., alsook in strijd is met het gelijkheidsbeginsel.

Koninklijk Besluit van 22 december 1992

14. Bij artikel 6 van het Koninklijk Besluit van 22 december 1992 (stuk 13)⁶ werden artikelen 51 en 52 Vb. opnieuw opgenomen nadat zij waren opgeheven in het Koninklijk Besluit van 20 december 1991.

Na de herinvoering bij KB van 22 december 1992 luidde art. 51, § 2, derde en vierde lid Vb. als volgt:

"Voor het einde van de derde maand na de aanvraag, moet de EG-vreemdeling, met alle bewijsmiddelen, aantonen dat hij voldoet aan de in §1 gestelde voorwaarden.

Indien de documenten, voor het verstrijken van de gestelde termijn, overgelegd werden, verlengt het gemeentebestuur het attest van immatriculatie voor een nieuwe termijn van drie maanden. In het tegenovergestelde geval geeft het aan de vreemdeling een document af overeenkomstig het model van bijlage 20. "

M.a.w. bevond ten tijde van de herinvoering van art. 51 Vb. bij KB van 22 december 1992 de categorie van familieleden die zelf wel burger van de Unie zijn ('E.G.- vreemdeling') zich in dezelfde situatie als die waarin nu de categorie van familieleden die zelf geen burger van de Unie zijn zich bevinden.

Wanneer onder het oude art. 51 Vb. de EG-vreemdeling immers niet binnen de drie maanden alle bewijsstukken had overgelegd werd hem een document overeenkomstig bijlage 20 afgeleverd, zonder dat er een bijkomende termijn van een maand werd toegestaan gedurende dewelke alsnog de vereiste bewijsstukken konden worden overgemaakt.

Koninklijk Besluit van 12 juni 1998

15. Nadien werd art. 51 Vb. gewijzigd bij door art. 8 van het Koninklijk Besluit van 12 juni 1998 (stuk 14)⁷, waarbij de termijn t.a.v. de E.G.-vreemdelingen werd verlengd.

Na deze wijziging diende de E.G.-vreemdeling "voor het einde van de vijfde maand na de aanvraag" tot vestiging, met alle bewijsmiddelen aan te tonen dat hij voldeed aan de in voorwaarden (oude art. 51, § 2, derde lid Vb.).

De burgemeester of zijn gemachtigde weigerde de vestiging indien de nodige documenten niet werden overgemaakt in de voorziene termijn, waarbij de vreemdeling kennis werd gegeven van deze beslissing "door de afgifte van een document overeenkomstig het model van de bijlage 20, dat zonnodig een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. " (oude art. 51, § 4 Vb.).

Koninklijk Besluit van 7 mei 2008

16. De bijkomende termijn die enkel de categorie van de familieleden van de Unieburgers toekomt werd voor het eerst ingevoerd bij art. 6 van het Koninklijk Besluit van 7 mei 2008 (stuk 16)⁸.

De toen ingevoerde regeling voor beide categorieën was als volgt:

Art. 51, §2. Indien de burger van de Unie na afloop van drie maanden niet alle bewijsdocumenten bedoeld in artikel 50 heeft overgemaakt, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 zonder bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij de burger van de Unie wordt meegedeeld dat hij beschikt over een bijkomende termijn van een maand om alsnog de vereiste documenten over te maken. Indien na afloop van deze bijkomende termijn nog steeds niet alle vereiste

documenten werden overgemaakt, levert het gemeentebestuur een bevel om het grondgebied te verlaten af overeenkomstig het model van bijlage 20.

Art. 52, § 3. Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

Hier werd het verschil in behandeling tussen beide categorieën dus ingevoerd.

2.2.1.4. Gebrek aan objectieve en redelijke verantwoording voor verschil in behandeling

17. Het verschil in behandeling tussen de familieleden die zelf Unieburger zijn en de familieleden die zelf geen Unieburger zijn werd dus ingevoerd bij hierboven vermeld Koninklijk Besluit van 7 mei 2008.

In de aanhef tot dit Koninklijk Besluit wordt enkel een verantwoording gegeven voor de 'dringende noodzakelijkheid' die door de regering werd ingeroepen om van de afdeling wetgeving van de Raad van State een versneld advies conform art. 84, § 1, 2° RvSt-wet te vragen.

In art. 1 van dit Koninklijk Besluit staat te lezen dat dit besluit dient tot integratie van de bepalingen inzake de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van de richtlijn 2004/38/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, in het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tót het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (stuk 15).

18. De Richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004 voorzagt inderdaad in een verblijfsrecht voor meer dan drie maanden voor burgers van de Unie zelf, en voor familieleden van een burger van de Unie die zelf niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten.

Deze formaliteiten voor dit verblijfsrecht werden uitgewerkt in artikelen 8 en 9 van de Richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, die luiden als volgt:

"Art 8 Administratieve formaliteiten voor burgers van de Unie

1. Onverminderd artikel 5, lid 5, kan het gastland voor verblijven van meer dan drie maanden burgers van de Unie de verplichting opleggen om zich bij de bevoegde autoriteiten te laten inschrijven.

2. De voor de inschrijving gestelde termijn mag niet korter zijn dan drie maanden te rekenen vanaf de datum van binnenkomst. Er wordt onmiddellijk een verklaring van inschrijving afgegeven, waarin naam en adres van de ingeschreven persoon en de datum van inschrijving worden vermeld. Niet-naleving van de verplichting tót inschrijving kan worden bestraft met evenredige en niet-discriminerende sancties.

3. Voor de afgifte van de verklaring van inschrijving kunnen de lidstaten slechts verlangen:

- ten aanzien van een burger van de Unie die valt onder artikel 7, lid 1, onder

a) dat hij een geldige identiteitskaart of een geldig paspoort overlegt alsmede een verklaring van indienstneming of tewerkstelling, dan wel bewijs dat hij zelfstandige is;

- ten aanzien van een burger van de Unie die valt onder artikel 7, lid 1, onder

b) dat hij een geldige identiteitskaart of een geldig paspoort overlegt en bewijst dat hij aan die bepaling voldoet;

- ten aanzien van een burger van de Unie die valt onder artikel 7, lid 1, onder

c) dat hij een geldige identiteitskaart of een geldig paspoort overlegt, alsmede een bewijs dat hij aan een erkende instelling is ingeschreven, een bewijs dat hij beschikt over een ziektekostenverzekering voor alle risico's, alsmede de in artikel 7, lid 1, onder c), bedoelde verklaring of daaraan gelijkwaardige bewijsmiddelen. De lidstaten mogen niet verlangen dat deze verklaring een specifiek bedrag van bestaansmiddelen vermeldt.

4. De lidstaten mogen niet het bedrag van de bestaansmiddelen vaststellen dat zij als toereikend beschouwen, maar moeten rekening houden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene. Dit bedrag mag in geen geval hoger liggen dan het minimumbedrag waaronder onderdanen van het gastland in aanmerking komen voor sociale bijstand, of, indien dit criterium niet voorhanden is, dan het minimale sociale zekerheidspensioen dat het gastland uitkeert.

5. Voor de afgifte van de verklaring van inschrijving aan familieleden van een burger van de Unie die zelf burger van de Unie zijn kunnen de lidstaten overlegging van de volgende documenten verlangen:

a) een geldige identiteitskaart of een geldig paspoort;

b) een document waaruit de verwantschap of het bestaan van een geregistreerd partnerschap blijkt;

c) indien van toepassing, een verklaring van inschrijving die betrekking heeft op de burger van de Unie die zij begeleiden of bij wie zij zich voegen;

d) in de gevallen van artikel 2, lid 2, onder c) en d), stukken ter staving dat aan de in deze bepalingen bedoelde voorwaarden is voldaan;

e) in de gevallen van artikel 3, lid 2, onder a), een door de bevoegde autoriteiten van het land van oorsprong of het land van waaruit zij binnenkomen afgegeven document waaruit blijkt dat zij ten laste

zijn van de burger van de Unie, of bij hem inwonen, of vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

f) in de gevallen van artikel 3, lid 2, onder b), een bewijs van de duurzame relatie met de burger van de Unie.

Art. 9 Administratieve formaliteiten voor familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten

1. Indien de duur van het voorgenomen verblijf van de familieleden van een burger van de Unie die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten langer is dan drie maanden, verstrekken de lidstaten hun een verblijfskaart.

2. De termijn voor de indiening van het verzoek om een verblijfskaart mag niet minder bedragen dan drie maanden te rekenen vanaf de datum van binnenkomst.

3. Niet-naleving van de verplichting om een verblijfskaart aan te vragen kan worden bestraft met evenredige en niet-discriminerende evenredige sancties. "

19. Voor de correcte omzetting van Richtlijn 2004/3 8/EG van 29 april 2004 was bijgevolg allermindst vereist dat t.a.v. burgers van de Unie een bijkomende termijn van één maand moest worden voorzien bovenop de termijn van drie maanden waarbinnen alle vereiste bewijsstukken aan de overheid moeten worden overgemaakt.

Evenmin voorzag de Richtlijn 2004/3 8/EG van 29 april 2004 dat t.a.v. de categorie familieleden die zelf geen burger van de Unie zijn strengere voorwaarden kunnen bestaan wat de termijnen voor het overmaken van de bewijsstukken betreft.

Bijgevolg moet worden vastgesteld er voor het verschil in behandeling tussen familieleden die burger van de Unie en familieleden die zelf geen burger van de Unie zijn, wat betreft de termijnen voor het overmaken van de bewijsstukken, geen verantwoording werd en wordt gegeven.

20. Het is duidelijk dat ook geen objectieve en redelijke verantwoording voor het verschil in behandeling bestaat.

Beide categorieën bevinden zich namelijk niet in een verschillende situatie bij de aanvraag voor een verblijf voor meer dan drie maanden.

Beide categorieën moeten een aantal bewijsstukken voorbrengen teneinde aan te tonen dat zij zich binnen de wettelijke toepassingsvoorwaarden bevinden.

De familieleden die zelf geen burger van de Unie dragen zelfs een zwaardere bewijslast dan familieleden die wel burger van de Unie zijn. Zo dienen de familieleden die zelf geen burger van de Unie zijn ook documenten voor te brengen "waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet" (art. 52, § 2,2° Vb.).

Er is dan ook geen enkele objectieve en redelijke verantwoording om de familieleden die zelf geen burger van de Unie zijn een bijkomende termijn van één maand te ontzeggen, waar de familieleden die zelf een burger van de Unie zijn daar wel van kunnen genieten.

21. Verzoeker diende op 3 mei 2013 een aanvraag in om een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie te verkrijgen (stuk 8).

Binnen de termijn van drie maanden legde verzoeker de meeste bewijsdocumenten voor. Verwerende partij bevond evenwel twee van de voorgelegde bewijsstukken niet voldoende, met name een geregistreerd huurcontract of eigendomsakte en een bewijs van ziektekostenverzekering.

Nadat de termijn van drie maanden was verlopen besliste verwerende partij op 10 september 2013 om aan verzoeker het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren, door afgifte van een model Bijlage 20.

Had verzoeker zelf een burger van de Unie geweest, dan had verwerende partij hem een bijkomende termijn van één maand moeten geven om alle vereiste bewijsstukken over te maken.

Dit ongeoorloofde verschil in behandeling, dat voortvloeit uit art. 52, § 3 Vb., is manifest in strijd met artikelen 10 en 11 van de grondwet, en met het gelijkheidsbeginsel.

Het middel is bijgevolg ernstig en gegrond."

2.1.2. Artikel 159 van de Grondwet luidt als volgt:

"De hoven en rechtbanken passen de algemene, provinciale en plaatselijke besluiten en verordeningen alleen toe in zoverre zij met de wetten overeenstemmen."

De Raad heeft derhalve de bevoegdheid om een onwettig koninklijk besluit buiten toepassing te laten.

De verzoeker voert in essentie aan dat hij als familielid die zelf geen burger is van de Unie (hierna: het derdelander-familielid) ongelijk wordt behandeld in vergelijking met een familielid van een burger van de

Unie, zelf burger van de unie (hierna genoemd het EU-familielid) omdat in artikel 51, § 1 van koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) een bijkomende termijn is voorzien van 1 maand voor het indienen van de vereiste stukken in het kader van een aanvraag gezinshereniging door een EU-familielid, termijn die niet is voorzien in artikel 52, § 3 van datzelfde koninklijk besluit. Aldus beschikt volgens verzoeker een EU-familielid over een termijn van vier maanden, terwijl een derdelander-familielid slechts een termijn van drie maanden heeft om de vereiste stukken neer te leggen. Verzoeker leidt daaruit een schending van het gelijkheidsbeginsel en de artikelen 10 en 11 van de Grondwet af.

De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 52, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit).

Artikel 52 van dat besluit luidt als volgt:

“§ 1

Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

[...]

§ 2

Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.

§ 3

Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

§ 4

[...]

Artikel 51, § 1 waarmee verzoeker de voormelde bepaling vergeleken wil zien, luidt als volgt:

“§ 1

Indien een burger van de Unie niet alle vereiste bewijsstukken overlegt binnen drie maanden na de indiening van zijn aanvraag voor een verklaring van inschrijving, weigert de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag, zonder hem het bevel te geven om het grondgebied te verlaten, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 20.

In dit geval beschikt de burger van de Unie over een bijkomende termijn van een maand om de vereiste documenten over te leggen. Deze bijkomende termijn van een maand begint te lopen vanaf de kennisgeving van de in het eerste lid bedoelde bijlage 20.

Indien de burger van de Unie nog altijd niet beschikt over de vereiste documenten binnen de bijkomende termijn van een maand bedoeld in het eerste lid, weigert de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag en geeft hij hem, zo nodig, het bevel om het grondgebied te verlaten door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 20.

Indien de burger van de Unie de vereiste documenten overlegt binnen de termijn van drie maanden, eventueel verlengd met een maand, stuurt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag onmiddellijk door aan de gemachtigde van de Minister, behalve indien het recht op verblijf onmiddellijk aan de burger van de Unie is toegekend conform § 3.”

Verzoeker betoogt dat het onderscheid in behandeling niet redelijk verantwoord is, stellende dat beide categorieën moeten aantonen dat zij zich bevinden in de wettelijke toepassingsvoorwaarden en daartoe bewijsstukken moeten voorleggen. Hij verwijst ter staving van zijn stelling, naar de ontstaansgeschiedenis van de betreffende bepalingen en naar de artikelen 8 en 9 van de Richtlijn 2004/38/EEG van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van

de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van de Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG, om te komen tot de conclusie dat in deze richtlijn noch wordt bepaald dat soepelere voorwaarden moeten worden opgelegd voor de burgers van de Unie, noch dat strengere voorwaarden moeten gelden voor derdelanders-familieleden.

De Raad stelt evenwel vast dat uit de artikelen 8 en 9 inzake de administratieve formaliteiten voor respectievelijk burgers van de Unie en familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, zoals geciteerd door verzoeker, wel degelijk een onderscheiden behandeling blijkt tussen beide categorieën van personen.

In eerste instantie blijkt dit onderscheid alleen al om reden dat voor beide categorieën twee afzonderlijke bepalingen werden gecreëerd aangaande het voldoen aan de administratieve formaliteiten. Bovendien blijkt dat de manoeuvreerruimte van de Lidstaten in het kader van het al dan niet afgeven van een verklaring van inschrijving voor burger van de Unie in artikel 8 op verschillende vlakken wordt ingeperkt, terwijl van die inperkingen geen sprake is in artikel 9, dat betrekking heeft op de formaliteiten te vervullen door derdelander-familieleden. Verzoeker kan dus niet worden bijgetreden waar hij stelt dat geen onderscheid wordt gemaakt. Het feit dat dit niet specifiek het geval is voor de termijnen voor het overmaken van stukken doet hieraan geen afbreuk, nu er slechts sprake is van minimumtermijnen. In die optiek maakt verzoeker dus niet aannemelijk dat de Koning niet vermocht een gedifferentieerde regeling in te voeren voor enerzijds EU-familieleden en anderzijds derdelander-familieleden, die slechts een van die eerste categorie afgeleid verblijfsrecht kunnen doen gelden indien zij voldoen aan de voorwaarden daartoe.

2.1.3. Verzoeker heeft niet aangetoond dat er een schending voorligt van het gelijkheidsbeginsel zoals neergelegd in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. De door hem opgeworpen exceptie van onwettigheid op grond van artikel 159 van de Grondwet moet dan ook worden verworpen. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.2.1. Het tweede middel is afgeleid uit de schending van het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

Het wordt geadstrueerd als volgt:

“22. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur¹⁰.

Het bestuur moet vermijden dat de burger in de rechtmatige verwachtingen welke hij uit het bestuursoptreden put, wordt gefrustreerd¹¹.

In casu had verzoeker op 3 mei 2013 een aanvraag ingediend in toepassing van art. 40ter Vw. om een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie te verkrijgen (stuk 8).

Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag diende verzoeker een aantal bewijsstukken over te maken overeenkomstig art. 52, § 2 Vb. In de Bijlage 19ter die aan verzoeker bij zijn aanvraag werd meegegeven werd 3 augustus 2013 als uiterste datum aangegeven.

In augustus 2013 nam verzoeker telefonisch contact op met het Loket Vreemdelingenzaken van de Stad Antwerpen om de laatste twee bewijsstukken in te leveren, met name een geregistreerde huurovereenkomst en een bewijs van ziektekostenverzekering.

Daarop werd verzoeker door het Loket Vreemdelingenzaken van de Stad Antwerpen per brief van 5 september 2013 uitgenodigd om op 4 november 2013 om 12u naar het kantoor op de Grotsteenweg 224 te 2600 Antwerpen (Berchem) te gaan en deze twee bewijsstukken nog mee te brengen (stuk 10):

[...]

M.a.w. werd verzoeker door de diensten van verwerende partij de mogelijkheid geboden om de laatste twee bewijsstukken (geregistreerde huurovereenkomst en bewijs ziektekostenverzekering) nog over te maken op de afspraak op 4 november 2013.

Verzoeker had dan ook de gerechtvaardigde verwachting dat hij een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie kon krijgen indien hij op 4 november 2013 deze laatste twee bewijsstukken zou overhandigen.

Toen verzoeker op 4 november 2013 naar het Loket Vreemdelingenzaken van de Stad Antwerpen ging, werd hem plots kennis gegeven van een beslissing van 10 september 2013 waarbij hem het verblijf

werd geweigerd omdat hij niet tijdig die laatste twee bewijsstukken (geregistreerde huurovereenkomst en bewijs ziektekostenverzekering) had overgemaakt.

23. Hierdoor werd verzoeker gefrustreerd in zijn rechtmatige verwachtingen, aangezien slechts vijf dagen voordat de bestreden beslissing werd genomen verzoeker nog een brief werd verzonden met daarin een uitnodiging om die laatste twee bewijsstukken mee te brengen op 4 november 2013.

Er is bijgevolg voldaan aan de drie voorwaarden om te kunnen spreken van een schending van het vertrouwensbeginsel, met name:

- 1) het bestaan van een vergissing vanwege het bestuur;*
- 2) het tengevolge van die vergissing verlenen van een voordeel aan de rechtsonderhorige ;*
- 3) de afwezigheid van gewichtige redenen om de rechtsonderhorige dat voordeel te ontnemen¹².*

De vergissing vanwege het bestuur bestaat er in casu in dat het verblijfsrecht aan verzoeker niet werd geweigerd toen na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten waren overgemaakt (art. 52, § 3 Vb.), en dat verzoeker een nieuwe uitnodiging werd verzonden om op 4 november 2013 alsnog de laatste twee bewijsdocumenten in te leveren.

Het aan verzoeker verleende voordeel bestaat er in casu in dat verzoeker over een langere termijn beschikte om alle vereiste bewijsdocumenten over te maken aan verwerende partij.

Er zij in voorliggende geval tenslotte geen gewichtige redenen om dit voordeel aan verzoeker te ontnemen, zeker nu uit de stukken blijkt dat verzoeker uit eigen beweging contact opnam met het Loket Vreemdelingenzaken van de Stad Antwerpen om alle bewijsstukken tijdig in te leveren.

Vanzelfsprekend kan verzoeker niet worden gestraft omdat hij zo lang diende te wachten op een afspraak met de diensten van verwerende partij.

Uit de feiten blijkt immers dat verzoeker nog voor de bestreden beslissing (10 september 2013), contact had opgenomen met de diensten van verwerende partij om de laatste twee bewijsstukken over te maken (zie brief met uitnodiging dd. 5 september 2013, stuk 10).

Dat het middel bijgevolg gegrond is.”

2.2.2. Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen die de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541). De rechtspraak van de Raad van State volgt dat voor de toepassing van dit beginsel aan drie voorwaarden dient te zijn voldaan: zo moet er een sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, dient er ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige, en mogen er geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen.

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541).

Zoals verzoeker dat zelf ook aangeeft, blijkt uit de bijlage 19*ter* die hem werd afgeleverd naar aanleiding van zijn aanvraag van de verblijfskaart op 3 mei 2013, dat hij werd verzocht om de nog niet bijgebrachte stukken ten laatste op 3 augustus 2013 over te leggen.

Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift dat hij “in augustus 2013” telefonisch contact opnam met het loket Vreemdelingenzaken van de stad Antwerpen om de laatste twee bewijsstukken in te leveren en dat hij daarop per brief werd uitgenodigd om op 4 november 2013 deze stukken te komen neerleggen.

Noch verzoeker in zijn verzoekschrift, noch enig stuk uit het administratief dossier, toont aan dat verzoeker contact opnam met de bevoegde dienst voor het verstrijken van de termijn van 3 maanden op 3 augustus 2013. Verzoeker zelf houdt het op een vage verwijzing naar “augustus 2013”, en in de brief van het loket Vreemdelingenzaken van 5 september 2013 wordt gesteld dat verzoeker “onlangs” contact opnam met het loket. Echter, uit de voormelde bijlage 19*ter* blijkt dat verzoeker onder meer een bewijs van de ziektekostenverzekering moest voorleggen. Verzoeker voegt dit stuk bij zijn verzoekschrift en bevestigt dat dit één van de stukken is die hij nog moest neerleggen. Dit stuk is gedateerd op 10 september 2013, zodat alleszins niet valt in te zien hoe verzoeker voor 3 augustus nog een stuk zou kunnen hebben neergelegd dat pas een maand later werd geproduceerd.

Aangezien verzoeker wist dat hij de bedoelde stukken moest neerleggen ten laatste op 3 augustus 2013 en hij moest weten dat hij op dat ogenblik niet beschikte over minstens één van de nog verschuldigde

documenten, toont hij niet aan dat hij de rechtmatige verwachting had dat hem alsnog een verblijfskaart zou worden afgeleverd, noch dat de overheid door het verzenden van de brief van 5 september hem daartoe een toezegging of belofte zou hebben gedaan. Een schending van het rechtszekerheidsbeginsel is, op grond van de voormelde vaststellingen, evenmin aannemelijk gemaakt.

Overigens, een reglementaire bepaling, zoals deze vastgelegd in artikel 52, § 2 van het Vreemdelingenbesluit aangaande de termijn van neerlegging van de bewijsstukken, primeert op de algemene beginselen van behoorlijk bestuur (RvS 16 juni 2011, nr. 213 886).

2.2.3. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht augustus tweeduizend veertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. WIJNANTS